

Uden Forhandling blev dette Forslag vedtaget enstemmig med 63 Stemmer.

Man gik derefter til den næste Sag paa Dagsordenen:

Første Behandling af „Forslag til Lov om Foreldelse af Statsforfkrivninger.“

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 227 ff).

Chr. Nimestad: Da ingen Anden synes at ville tage Ordet, vil jeg blot tillade mig at rette et Spørgsmaal til den høitærede Finansminister med Hensyn til Bestemmelsen i § 2. Jeg har nemlig for mit Vedkommende ikke Noget at indvende mod Diemedet, hvortil denne Lov er fremkommen, ei heller mod den Maade, hvorpaa dette Diemed er søgt fyldestgjort. Jeg troer ikke, at der kan være nogen Betænkelse ved at indrømme Præskription af Statsforfkrivninger; for de Statsforfkrivningers Vedkommende, som ere forbundne med Renteanvisninger, kan der ikke være nogen Tvivl i saa Henseende; for dem, der ikke ere forbundne med Renteanvisninger, er Sagen vel noget anderledes, men dog ikke af videre Betænkelse. Det, som jeg vilde spørge den ærede Finansminister om, er, om han mener, at § 2 giver Gjælden for at give Gieren Vedlæg, ikke blot for selve Statsforfkrivningen som saadan, men ogsaa for de Coupons, som han ikke har haft Leilighed til at hævne. Det forekommer mig nemlig, at der, ialfald med Hensyn til de Coupons, som forfalde senere end den Tid, da han har anmeldt, at Obligationen er ham forkommen, ikke kan være nogen Grund til at tvivle om hans Berettigelse til dem, og heller ikke nogen Betænkelse fra Statskassens Side ved at betale dem; disse Coupons blive jo nemlig foreldede med den Statsforfkrivning, hvortil de høre. Men jeg veed ikke, om det alt ligger i Loven, eller om det vil være nødvendigt at stille Endringsforslag derom.

Finansministeren: Hvis jeg forstod den ærede Rigsdagsmands Spørgsmaal rig-

tigt, gik det ud paa, om man, naar en Statsforfkrivning er bleven horte for dens Eier, og han anmelder dette, inden 5 Aar af Foreldelsestiden er forløben, skal give ham Erstatning ikke alene for selve Obligationen og for de Coupons, som forfalde, efterat han har gjort Anmeldelse, men ogsaa for de Coupons, der ere forfaldne inden Anmeldelsen. Jeg vil dertil svare, at dette Spørgsmaal ikke for har ligget for min Betragtning, men jeg skjønner ikke rettere, end at der ogsaa maa gives Erstatning for de Coupons, som ere forfaldne inden Anmeldelsen. Til den Tid, da selve Statsforfkrivningen er foreldet, ville ogsaa disse Coupons være foreldede, og jeg ser da ikke, at der er nogen Fare for Statskassen ved at give Vedkommende Erstatning; thi jeg skjønner ikke rettere, end at Formodningen maa være for, at det virkelig er hans Eiendom. Jeg maa forbeholde mig en nærmere Overveelse af denne Sag, men jeg vil dog sige, at mit første Indtryk af det ærede Medlems Spørgsmaal, er, at jeg maa svare: Ja, han vil kunne faa Erstatning for disse Coupons.

Mein: Jeg negter ikke, at jeg har haft adskillige Betænkelse ved det foreliggende Forslag. Jeg vil imidlertid ikke videre fremhæve dem her, da Sagen har været Gjenstand for saamegen Forhandling og Overveelse andetsteds, og jeg just ikke har nogen saa fast Overbevisning om min Menings Rigtighed, at jeg vil fastholde den, navnlig ligeoverfor en bestemt Udtalelse fra den høitærede Finansministers Side. Hvad jeg for Diebliffet først skal udtale mig imod, er i Grunden, om man vil, en Redaktionspag, nemlig den Maade, hvorpaa man har udtrykt Sætningen i Slutningen af § 1. I denne udtales det jo, at det, hvad Renteanvisninger angaaer, forbliver ved „den hidtil gjældende Regel“, at de foreldes i 20 Aar. Jeg vilde ønske, at man ikke saaledes havde i en Lov indsat en Slags autentisk Fortolkning af den nugældende Ret, da jeg tør sige, at det just ikke kan siges at være *expediti juris*, at det, som man her siger, virkelig er den nugældende Ret. Det er, som bekendt, saavel ifølge Høiesteretsdom som efter Lovbestemmelser givet, at Statsforfkrivninger